

"Zentéri Újság"
Zentes # 1919. V. 26

Főlré az érzelgősséggel, amellyel ma-
napság irnak viharvert tündérbertünk-
ről, hagyjuk a zokogó beszámolókat
ódon és új romokról, amelyeket kö-
zös szürkeségbe márt az idő, ne áll-
junk szemlélve az egykori lokalitás
előtt, amely szendén megbújt a Király-
lány cellája alatt, s míg fölöttle egy
ezeréves gót iv meredt a fűszeres, szi-
geli levegőbe, alatta nikkelt trónszéken
itták a flippert és a gint. A tölgyek
fájnak, amelyeket most parkettává fű-
részelnek szét és a rózsakert sajog,
amelyet költői ihletű kertészek ápol-
tak műgonddal, a szelíd özek néznek
vissza a közelmúltból bársony, női pil-
lantással s egy trilla úti meg a fület,
amely a színpad arénájában szállt fei-
töt éve s azóta ott cseng a fák fölött
üveggé jagyva, magányosan és szomo-
rán. Mindez visszatér, a tölgyek egy-
szer éppoly ünnepi, zöld baldachint
emelnek a pázsit fölé, mint régen,
a rózsák is kihajtának s megterem-
májd a fekete szirmű rózsza, amelyet
Niel marsallról neveztek el s özet
is szállítanak a hazai erdők, mindez
visszatér s Schubert is megszólal majd
a platánok alatt édes és zengő nyel-
vén, de a Grill és a Pólo, a márvány
keleti kéjjűrdők azonban szétomlanak

Desti levél

Margitsziget

a csákány alatt s a fájdalmas szívü-
nosztalgikusok hiába epednek a szép
esték után, amikor a párisi kalitka
rózsaszín és narancs üvegbarlangjá-
ban, az örökké mozgó vastag üveg-
parkett halvány és finoman tükröző
lapja forró titkokról árulkodott, a sző-
kőkülban pezsgősüvegeket és holtré-
szeg grófokat hűtöttek jéggel, nehogy
szétrobbanjanak az öngyújtó lángjától,
amellyel rózsalevelű Abdullahra gyűj-
tottak.

Nem gyászolom ezt a szigetet a pó-
lópályával, ahonnan irgalmatlan álla-
mi császók pofozták ki a gyerekeket,
mert nem volt helyük ott, ahol csak
az idomított sheetlandi pónik nyargal-
tak, nyergükben a fehér parafa sisa-
kot és pecsétgyűrűket viselő lovasok-
kal. Nem gyászolom a szigeti botrá-
nyokat s az egykori evezőskormá-
nyost, aki frakkban ült a pünkösti
regatta kormányá elé s a heveny al-
koholmérgezést csak akkor fedezték
fel rajta, amikor a csónakból kiesett s

fütyülök a zárt klubbokra, amelyek-
ben hevesvérű és megfontolatlan pesti
aranyifjak szégyenítették meg a klub
hagyományát és erkölcsét, hadd verje
fel a gaz a tennispályákat s a szi-
getcsúcson tanyázó kínai negyedek,
amelynek magas falai és illatos kert-
jei között pesti mandarinok sétáltak
harminc centis Upman szivarokkal és
fehér gamásznival.

Alfutok ezen a savanyú, lírai ripor-
tokon, melyekben serceg a fájdalom,
mint a rossz gramofontű, s járom a
magam szigelőt, amelyben újra meg-
nyílnak a magánosság isteni zugai,
sarjad a fű s az uszodából vidáman
fecseg kijelé a víz és az ifjú torkok
lármája, mert már leszerelték a csend-
re intő tilalomtáblákat, mert nem za-
varja a griffesek palotájának ebédutáni
pókerasztalját a fekete bársony füg-
gönyök és ravatali kandelláberek kö-
zött.

Nem gyászolom a szigetet, mert a
sziget maga a természet annak, aki
türethően él lokálok és légmentesen
elzárt klubházak nélkül s a természet
mindent kihever. Csak az embert
emészti nehezen a maga ostobaságával
és hiúságával. Az ember pedig ezután
emberként birtokolja majd a szigetet.